

Ποια είναι τα πέντε βασικά στάδια της πίστης:

Τα πέντε βασικά στάδια πίστης:

- A) οι οπαδοί του Κακού (σατανιστές κ.τ.λ.),
- B) οι άθεοι υλιστές - εγωλάτρες,
- Γ) οι χλιαροί «πιστεύοντες»,
- Δ) οι τυπολάτρες και
- Ε) οι ενεργοί, συνειδητοί Χριστιανοί.

Αν ανήκουμε στο τρίτο, το χλιαρο ή στο τέταρτο στάδιο, στο οποίο ανήκουν και οι περισσότεροι, δυστυχώς, «Χριστιανοί», γέρνουμε προς την πλευρά των οπαδών του Κακού. «Όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου» είχε πει ο Χριστός (Ματθ. 12,30). Δεν γίνεται να υπηρετούμε δύο Κυρίους (Λουκ. 16, 13). Αυτόν που είναι χλιαρος στην Πίστη, δηλ. ούτε ζεστός, ούτε κρύος, δεν θα τον δεχτεί ο Θεός (Άποκ. 3, 15 - 16). Μόνο όσοι έχουν δυνατή πίστη, όσοι κοπιάζουν, όσοι γίνονται βιαστές της Βασιλείας των ουρανών, την κερδίζουν (Ματθ. 11,12). Ή αδιαφορία και η σκνηρία πληρώνονται. Γιατί τελικά αδιαφορεί ο άνθρωπος για τον ίδιο του τον εαυτό, αναγκαζόμενος, με το θάνατο του, να πληρώσει φόρο στο τελώνιο της σκνηρίας. Γιατί, δεν ικανοποιούμε το Δημιουργό μας λέγοντας Του και ναι και όχι.

Αλλά εμείς θέλουμε Θεό συγχωρητικό, φτιαγμένο στα μέτρα μας. Να περνάμε ωραία με τις απολαύσεις μας μόνο, ε, και καμιά φορά, στη χάση και στη φέξη, να κάνουμε και κανένα σταυρό. Θέλουμε δηλαδή «και την πίττα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο»! **Όμως, ή θ' απλώσουμε το χέρι στον Υιό του Ανθρώπου, στην Ανάσταση και στη Ζωή, ή θα προτιμήσουμε το Θάνατο. Μέση λύση δεν υπάρχει.**

Ας μην κρίνουμε από ανθρώπους που είναι «καλοί», αλλά αρνούνται το Χριστό. «Όποιος δεν Τον δέχεται, έχει φουσκώσει από εγωισμό» (προς Τιμόθεο Α', 6, 4). Και ο εγωισμός κρύβεται πολύ καλά πολλές φορές.

«Αν δεν είχα έρθει και τούς είχα κηρύξει, δεν θα είχαν αμαρτία» είχε πει ο Χριστός για τούς Εβραίους. «Τώρα όμως δεν έχουν καμία δικαιολογία για τα αμαρτήματά τους» (Ιωάν. 15,22). Εμείς λοιπόν οι «μοντέρνοι Νεοέλληνες» που γνωρίζουμε το νόμο πολύ καλά (τη διδασκαλία του Χριστού) ας μη γινόμαστε κι εμείς «σύγχρονοι Φαρισαίοι».

Πολλοί πιστεύουν στο Χριστό, αλλά με τι τρόπο; Είναι αληθινή αυτή η πίστη, να επικαλούμαστε το Χριστό και την Παναγία, μόνο όταν τούς έχουμε ανάγκη; Μόνο σε δύσκολες καταστάσεις; Μάλλον με συμφεροντολογική πίστη μοιάζει αυτή.

Σταυροί, κομποσκοίνια, φυλαχτά, έχουν υποβαθμιστεί σε διακοσμητικά ή σε γούρια, στην καλύτερη περίπτωση. Γούρια για ν' αποκτήσουμε περισσότερα λεφτά, ή, στην καλύτερη περίπτωση πάλι, για την προστασία της υγείας και των υλικών αγαθών μας (κι εδώ ο συμφεροντολογικός τρόπος σκέψης).

Πολλές φορές επισκεπτόμαστε με «συμφεροντολογική πίστη» ένα μοναστήρι π.χ., για να

προσκυνήσουμε μόνο μία θαυματουργή εικόνα και καμία άλλη.

Ακόμα, θαμπωνόμαστε από Ιερείς ή μοναχούς που έχουν το προορατικό ή θεραπευτικό χάρισμα, **γιατί, σκεπτόμενοι ατομιστικά, ενδιαφερόμαστε να «αρπάξουμε» από αυτούς ότι μπορούμε**, να μάθουμε π.χ. το μέλλον μας ή να μας θεραπεύσουν από μία ασθένεια. Όλοι οι υπόλοιποι Ιερείς ή μοναχοί, που δεν διαθέτουν αυτά τα χαρίσματα, μας αφήνουν παγερά αδιάφορους, κι ας έχουν φτάσει ίσως στην αγιότητα (υπάρχουν Άγιοι που δεν έχουν κάνει κανένα θαύμα ή δεν είχαν τέτοιες ικανότητες).

Γι' αυτούς λοιπόν αδιαφορούμε, επειδή δεν μπορούμε ν' «αρπάξουμε» κάτι που θα μας βοηθήσει στο υλικό - σαρκικό πεδίο. Κι έτσι χάνουμε όλους τους ανεξίτηλους ψυχικούς θησαυρούς που θ' αποκτούσαμε ακόμη και από μία επικοινωνία ή συζήτηση μαζί τους.

Πολλοί έχουν απομακρυνθεί από την Πίστη επειδή δεν βλέπουν τα ορατά σημάδια - «αποδείξεις», τα άμεσα αποτελέσματα (γιατρείες, ικανοποίηση υλικών επιθυμιών) που θέλουν να δουν, ώστε να πειστούν (Φαρισαϊκός τρόπος σκέψης). Συγχέουν την Εκκλησία και την Πίστη με τη μαγεία.

Θέλουν την άμεση, την εύκολη λύση στο πρόβλημα τους. Γι' αυτό περισσότεροι καταφεύγουν στους μάντεις και στους μάγους, παρά στην Εκκλησία. **Γιατί η Εκκλησία μιλάει για αγώνα...**

Απομακρύνονται επίσης από την Πίστη επειδή θεωρούν κατά βάθος το Θεό υπεύθυνο για τις δυσκολίες και τα στραβά της ζωής (αντίποινα στο Θεό!). Θέλουν ένα Θεό να σκέπτεται όπως σκέπτονται αυτοί, ένα Θεό υπηρέτη τους, και όχι αυτοί να είναι «υπηρέτες» (συνεργάτες) του Θεού.

Άλλοι, όταν πηγαίνουν για ένα διάστημα στο Αγ. Όρος ή στα Μετέωρα π.χ., ή αφού διαβάσουν ένα ψυχωφελές βιβλίο, θερμαίνουν κάπως την πίστη τους. Μόλις περάσει όμως ένα διάστημα από τις «κατανυκτικές αυτές περιόδους», τότε ξαναγυρίζουν στα παλιά, στην άσωτη - άθρη ζωή τους. Ή, πολλοί τιμούν το Θεό μόνο τις μέρες των γιορτών. **Ο Θεός όμως πρέπει να τιμάται κάθε μέρα...**

Όλοι κάνουμε λάθη, όλοι έχουμε ελαττώματα. Μόνο όμως αυτοί που παραδέχονται τα λάθη τους και προσπαθούν να βελτιωθούν είναι ήρωες. Όσοι είμαστε εγωιστές διαιωνίζουμε τη φθορά μας και επιμένουμε στην αρνητικότητα μας πεισματικά, προσπαθώντας απεγνωσμένα να «βγάλουμε πάντα λάδι» τον εαυτό μας.

Δύο είναι οι πιο συνηθισμένες αιτίες που οι άνθρωποι δε μπορούν να κοιτάξουν κατάματα το Χριστό: **η πρώτη είναι η προσκόλληση στο εγώ και στο πνευματικό μας σκοτάδι, που ούτε καν υποψιαζόμαστε πολλές φορές και η δεύτερη είναι η υποτίμηση της αξίας μας, η απογοήτευση και η απόγνωση.**

Ο Αγ. Σιλουανος ο Αθωνίτης συμβουλεύει: «Να θυμάσαι και να φοβάσαι δύο λογισμούς. Ο ένας λέει: είμαι άγιος (υπερηφάνεια) και ο άλλος: δεν θα σωθώ (απελπισία). Και οι δύο αυτοί λογισμοί προέρχονται από τον εχθρό και δεν έχουν αλήθεια μέσα τους».

Οι υπερβολικές ενοχές και τύψεις φέρνουν την απόγνωση. Ο φιλεύσπλαχνος Θεός όμως δυσανασχετεί με τα ολισθήματα μας, όχι με μάς προσωπικά και «θέλει πάντας σωθήναι» (να σωθούν όλοι οι άνθρωποι) και να έρθουν σε επίγνωση αλήθειας (Προς Τιμοθέο Α' 2,4). Πάντα υπάρχουν κάποιιοι «αποστάτες», που μετανοούν και επιστρέφουν στο Βασιλέα των όλων.

Η επιλογή είναι δική μας. Βαθιά μέσα μας γνωρίζουμε ότι ο Χριστός είναι η Αλήθεια. Η καρδιά μας σκιρτά γι' Αυτόν. Από μόνοι μας όμως, βάζουμε ένα διαχωριστικό τοίχωμα, που εμποδίζει τη λυτρωτική Του θέα...

Από το βιβλίο Τεχνοείδωλα της αβύσσου Εκδοσεις: Νεκτ. Παναγόπουλος

Πηγή: <http://orthodox-answers.blogspot.com/search/label/%CE%A0%CE%AF%CF%83%CF%84%CE%B7>